

En vespres de l'aniversari de l'atemptat del 17 d'agost

Fa ara exactament un any, els atemptats terroristes a Cambrils i Barcelona van sacsejar al nostre país. Les motivacions dels terroristes estan lluny de ser explicades (la premsa ha publicat aquests dies que el Imant de Ripoll, pel que sembla l'organitzador d'ells, va ser visitat en diverses ocasions per agents del CNI en anys anteriors quan estava en al presó per motius de delictes comuns). Sens dubte en un futur, que desitgem a prop, els "informes" "policials secrets" seran publicats. Encara que cal entendre que sota aquest règim monàrquic l'acció de les clavegueres de l'Estat és ocultada com a norma. Una raó de més per acabar amb aquest règim i instaurar la democràcia.

Recordem que en la gran manifestació que es realitza a Barcelona el 26 d'agost de repudi als atemptats el fet més significatiu va ser el rebuigi massiu al Rei i a Rajoy. Les pancartes mostrant les relacions del Rei amb el d'Aràbia Saudita i les responsabilitats de l'Estat espanyol en el tràfic d'armes, van mostrar el cinisme d'uns governants que repudien el terrorisme i alimenten a règims que, com el saudita, desenvolupa la seva tirania contra els residents a Aràbia i el terror contra el poble iemenita.

El fet que a més aquests atemptats es realitzessin a Barcelona i a Cambrils, en un moment en què la immensa majoria del poble català (mes del 80 per cent) exigia el dret a decidir, donava una especial rellevància a la presència del Borbó. En efecte, la monarquia i les seves institucions van intentar usar el antiterrorisme per potenciar la seva presència i prepotència a Catalunya negant els drets nacionals. Li va sortir el tret per la culata, com es va veure en la manifestació. Després de l'1 d'octubre, el dia 3 el monarca amb aires franquistes va declarar la guerra al poble català i a tots els pobles de l'Estat. Per aquest motiu fins avui els actuals dirigents triats pel poble català no li reconeixen. L'any passat va ser esbroncat, aquest any mereix el desconeixement i menyspreu.

Han passat dotze mesos carregats d'esdeveniments polítics de primer ordre. Però en aquests dotze mesos, si ben Rajoy va callar les aspiracions dels treballadors i els pobles, aquests segueixen a l'expectativa.

La Monarquia en primera línia

Si el Rei estava en primera línia fa un any, avui molt més i més desprestigiat. L'aspiració a la República tendeix a ser la bandera del canvi democràtic. Els pobles no pot viure amb aquest règim, amenaçats en les seves conquestes socials i democràtiques. És bé recordar que un dels elements més significatius que va fer caure a Rajoy van ser les mobilitzacions massives dels jubilats que gaudeixen del suport de tota la classe i la joventut. El nou govern, que promet i promet, sap que té en la seva agenda un problema que no es resol amb les mesures parcials aplicades (de recuperar l'IPC).

La tradicional «reentre» política de setembre s'ha avançat, d'una banda perquè l'aniversari del 17 d'agost i les cerimònies previstes posen de nou en centre la qüestió catalana i el paper de la Monarquia. Per l'altre perquè de promeses no es menja i com deia el 8 d'agost José María Álvarez, secretari general de la UGT, "excessius anuncis del govern i necessitat d'implantar mesures inajornables" i el temps de gràcia s'acaba. S'acaba per als treballadors perquè per als empresaris van declarar des del primer dia la seva oposició al Govern.

I el temps corre també per a Catalunya.

Felipe de Borbó anuncia la seva arribada a Barcelona aquest 17 d'agost per presidir els homenatges. Pedro Sánchez ho aprova i fins i tot el portaveu de Podemos en el Senat, Ramón Espinar, recolza la visita del Rei.

O sigui que, en nom de les institucions heretades i del capital financer, Felipe de Borbó vindrà a Barcelona per dir clarament al poble català que no té dret a somiar amb exercir els seus drets més elementals.

S'enganya qui cregui que és un problema català. No és per casualitat

que al mateix temps PP i Ciutadans condemnin l'aplicació de la llei als presos bascos que han estat simplement acostats a les presons basques. Insistim, com diu la llei penitenciària. Però les declaracions del PP són insuficients. No cal oblidar que el PP està molt lluny d'haver tancat la seva crisi, amb un nou dirigent amenaçat pel de el master, que es passeja amb el pitjor de cada casa (estava a Colòmbia amb el nou president quan es realitza l'atemptat a Madur per part de sicaris colombians).

El Rei ha d'estar en primera línia, com a recurs indispensable, davant l'enfonsament del PP i la fragilitat del nou govern.

És per això que no és una ajuda per al poble català que alguns dirigents catalanistes es limitin a declarar que Catalunya no té Rei. El combat contra la Monarquia és un assumpte de tots els pobles.

República és inseparable de les llibertats per a tots els pobles i dels drets socials

La presència del Rei a Barcelona ve a confirmar per passiva que aconseguir el dret a decidir és una tasca conjunta de tots els pobles i es relaciona amb el combat dels treballadors **que són una sola classe** en tot l'Estat per la seva reivindicacions.

La recent mobilització dels taxistes ho demostra de nou. De Barcelona a Madrid, passant per València i Bilbao reivindicacions comunes en contra de la "uberizació" i la superexplotació. És curiós el silenci de moltes forces polítiques que diuen parlar en nom dels pobles.

Perquè República és inseparable de drets socials. República no és continuar les retallades i seguir amb la mateixa política d'austeritat dictada pel capital financer. Cap treballador recolzaria aquesta República.

És per això que davant la visita del Rei, la joventut, els treballadors, els petits comerciants, opten per la protesta activa o per fer el buit.

La Verdad nº 98 en espanyol ja està disponible

Aquesta presentació té per objecte donar a conèixer el contingut de «la Verdad» nº 98 i preparar la seva discussió i difusió.

L'article que obre la revista, «**Bolcada de la situació mundial**», són les notes sotmeses a la discussió del Secretariat Internacional de la IV Internacional de primers de maig. Aquestes notes tracten sobre els últims desenvolupaments de la situació mundial per desprendre les seves línies directrius després d'un aparent desordre. Totes les contradiccions s'aprofundeixen i es concentren en l'imperialisme més poderós, el nord-americà.

La guerra comercial provocada per la supervivència del capital en descomposició té el seu impacte en tots els països; la Unió Europea en dislocació no suporta les investides del capital a la recerca de l'augment dels seus beneficis. Totes les condicions per a una rebel·lió a Europa s'estan acumulant. Avaluar els punts de suport que es desprenen en aquesta nova situació és tasca de la IV Internacional.

El segon article, **Estats Units, les bandades de l'imperialisme**, recorda les condicions de l'elecció de Trump.

Les institucions aixecades en 1945, després de la II Guerra Mundial (FMI, ONU, OTAN, etc.), segueixen en peus, però les circumstàncies s'han modificat radicalment des de llavors (fi de la convertibilitat del dòlar en or en 1971, caiguda del Mur de Berlín i de la URSS en els anys 90); aquestes institucions i els acords sobre els quals es van aixecar ja no s'adapten a les necessitats de l'imperialisme nord-americà.

És el que intenta modificar Trump, accelerant el ritme imprès pel seu antecessor Obama, per recuperar el control de la dominació imperialista nord-americana. El seu eslògan electoral «*America First*» («Amèrica primer») nega la lluita de classes, però Trump no té aquesta capacitat. El congrés de la AFL-CIO s'ha pronunciat per una Seguretat Social de pagador únic, i la qüestió de la independència sindical s'ha suscitat en certa forma al seu congrés d'octubre de 2017. Una ona de vagues d'ensenyants travessa el país. La classe obrera americana assaja les primeres proves de força.

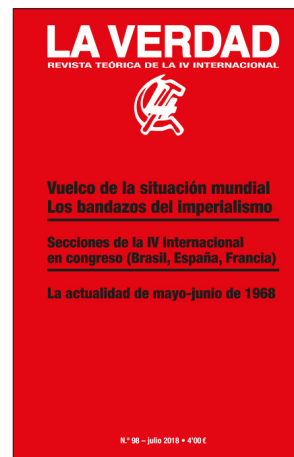
En un article d'aquest nombre de La Verdad es publiquen textos **dels congressos d'algunes seccions**

de la IV Internacional (Brasil, Espanya, França) i en un altre article es recullen alguns elements de resposta a la discussió amb militants africans que va tenir lloc després de la conferència d'Alger, i que continua en l'actualitat. Això respon a la perspectiva oberta pel Secretariat Internacional de realitzar una Conferència Mundial de seccions.

Finalment, es publica un dossier sobre **l'actualitat de la vaga general de maig-juny de 1968 a França**. El dossier publica en la seva integritat les intervencions en la reunió pública de la IV Internacional celebrada a París el 4 de maig. Clément Poullet, Michel Sérac, Georges Boutin, Markus Sokol i Daniel Shapira van prendre la paraula. En annex es publiquen **les lliçons que va treure en 1971 la secció francesa de la IV Internacional**.

En contra del que intenten fer creure, maig de 1968 a França no va ser un simple moviment de protesta estudiantil o un "conflicte entre generacions"; França va conèixer la major vaga general de la seva història, que va fer trontollar-se a l'Estat francès i va infligir una derrota al règim un any més tard amb la realització del front únic pel vot NO en el referèndum d'abril de 1969, referèndum que va escombrar a De Gaulle per impedir la implantació d'un ordre corporativista.

La vaga general no va triomfar en 1968, els aparells (PCF i CGT) van traïr el moviment (acords de Grenelle, eleccions al juny, etc.); ara, cinquanta anys després, la V República a França, però també la Monarquia a Espanya, s'acosten a la seva fi, Trump llança la seva guerra econòmica i la Unió Europea camina cap a la seva dislocació total. Com ajudar al combat de milions d'homes i dones? El paper dels militants revolucionaris és posar en evidència la profunditat de la crisi. No es tracta de pronunciar-se sobre els terminis ni sobre els ritmes, però, convençuts com estem que el xoc està a prop, que està inscrit en els desenvolupaments de la lluita de classe, es tracta de preparar-se per a ell.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta